

LLIROIA

SETMANARI ESTIUENC

Any I Núm. 7
Sant Hilari Sacalm, 27 d'Agost de 1922

Nombre solt, 0·20 ptes.
Temporada, 3·00 »

GLOSARI

Que'ls va semblar aquella festassa del Campanar? Val a dir que no s'ho pensaven, vritat?

Doncs, nosaltres si. Hi teniem tota la confiança. No n'hi havia per menys. Se tractava d'un acte que trontallava tot el cor d'un poble, posant-li al bell mig un joiell que sempre més, dia i nit, anys i segles, recordarà una diada d'amor, en que milers de cors, fills i forasters vibraren al uníson i en un sol pensament. La Diada somniadora arribà. El dia 20 d'Agost de 1922 quedarà fixada en lletres d'or en les planes històriques de Sant Hilari Sacalm.

Si com en altres èpoques de nostra vida periodística, deixéssim anar nostra ploma pe'ls camps de la fantasia i descripció, no concretant-nos com avui tenim de fer, l'espai de tres nombres de Lliroia no'ns serien suficients. Gracies que poguem fer-ho amb forma concisa deixant-ho per el Cronista com veuràn a continuació.

Altrament, no surtim de una festa que ja'n comencem un altre. Aixó és un va i tot. Surt una cobla del poble al matí, i al mig dia ja'n puja un altre. Sardanes a tot hora. Aviat no quedarà plaça, recó ni reconet de Sant Hilari aon

la bella dança catalana no s'hi hagi ballat. Quan no hi ha ball és perquè fem funció de teatre. Quan no hi ha res, no'n facin cas, és que hi ha un altre cosa, aixequem arcs de triomf o enramem carrers o adornem balcons o rumiem quina en farem. La qüestió és no estar quiet. Figürint-se, fins quan prenem café fem putxinel·lis. Es a dir, l'Arturo ens fa intrigar amb les facessies d'en Cristófol i en Tittella. Aixó és un trull. La qüestió és fer anar a la gent d'un cantó a l'altre.

Es el que deia aquest dia un dels molts estrangers que tenim per aquí estiuejant:—Me admiran aquest diastre de catalans. Tenen tant inculcat l'àbit del treball, que venen aquí per a descansar, i ho fan no descansant ni un instant.

Al sentir-lo vàreig dir-li:—Tòquila. En efecte, nosaltres som aixís, ho portem a la sang.

EL SIMBOL

La Gran Diada

Dolç record deixarà als vehins de Sant Hilari i a quants assistiren als cultes i festes solemnes que'l dia 20 del corrent, amb esplendor sens igual va celebrarse en nostre vila amb motiu de la benedicció del nou Cloquer.

Carrers i plassas, balcons i finestres aparegueren de bon matí, enramats i endmassats.

El Rvnt. Sr Econom Mn. Josep Gener que amb tan zel e interés trevallà per fer mes simpática aquesta festa, no perdonant sacrifici legrà la assistencia en ella del renombrat «Orfeó Vigatà» qui fou re-

but en l'entrada de la vila per les autoritats, representació de la Colonia estiuenca, i moltes altres personalitats, als acords de l'Orquestra «La Farnense» de Santa Coloma, el qual arribat a la Plaça de Mn. Jacinto Verdaguer, saludà a tot el poble amb el cant de la «Senyera» arrencant del public sorollosos aplaudiments.

A les 10, hi hagué Ofici cantant se per l'esmentat «Orfeó Vigatà» la gran missa d'estil popular «La Mare de Deu de Nuria» baix la direcció del seu mestre Mn. Miquel Rovira, Pvre. i acompanyat per l'autor de la mateixa, el llorejat autor i compositor Mn. Lluís Romeu Pvre. Predicà el Dr. D. Alfons Torrent, fill de la vila, qui prenent peu del Evangeli del dia, amb paraula facil i rica forma, com sols ell sap fer-ho, probà com l'Esglesia es indestructible perque es divina; fent parlar el campanar meravellosament.

Acabat l'Ofici s'organitzà lluidíssima i nombrossa professó dirigintse envers la Plaça Major, ocupant lloc de distinció totes les autoritats i comissió de festes, presidides pe'l digne diputat del dicricle l'ex ministre D. Joan Ventosa i Calvell vingut expressament per a lluiment de la festa. beneint-se desde aquest lloc la nova obra.

Verament fou un acte impossible de descriurer; trilleix de campanes: descarques pe'l Somaient, cant del Orfeó, musica, aplaudiments... cap hi assistiria que no's vegés obligat a deixar rodar per la seva cara liàgrimes d'entussiasme; fins el Sr. Ecónom delegà l'entrega del campanar al entussiasta i eloqüent Dr. D. Joan Tusell, perque la emoció havia lligat la seva llengua.

A les 5 de la tarda l'esmentat Orfeó donà un bon escullit concert en el Teatre Tivoli, mereixent del públic continuats i entussiasmes aplaudiments. Acabat el concert el Sr. D. Joan Ventosa posà en la Senyera de l'Orfeó dos llacades, una en nom de la vila i altre de la Colonia Estiuenca, dient que l'acte celebrat significava els tres